

[C. J. F. Sven.]

have Krav paa at faa en vis Udbetaling fra Kommunen, naar hans Sygekassehjælp er opbrugt. Denne Ret tilkommer ethvert nydende Sygekassemedlem uden Hensyn til Trang. Dette Forslag maa vi afgjort vende os imod. I Forvejen er det jo ved at blive saaledes, at den Del af det danske Samfunds Borgere, der har Mulighed for at blive nydende Sygekassemedlemmer, har en Række særlige Privilegier i Forhold til andre Borgere, og nu foreslaas der altsaa en yderligere Udvidelse heraf. Saa vidt jeg ved, kan en Forsørger med 2 Børn, der har en Formue paa 14 000 Kr. og en Indtægt indtil 4 800 Kr., for Øjeblikket være nydende Medlem af en Sygekasse, og den nye Regel vil altsaa sige; at Personer med saadanne Formuer og Indtægter har en Ret til at faa et væsentligt Beløb af det offentlige, blot fordi de er Medlemmer af en Sygekasse. Herved maa man jo yderligere tage i Betragtning, at det offentlige direkte og indirekte yder formidable Bidrag til de samme Sygekassemedlemmer, dels ved direkte Tilskud til Sygekasserne, dels ved at opretholde Hospitaler, hvor Sygekasserne kan indlægge Patienter til en Betaling, der aldeles ikke svarer til de faktiske Udgifter. Der er i øvrigt den Mærkelighed paa dette Punkt i Lovforslaget, at her, hvor altsaa Retsprincippet endeligt fejrer sin Triumf, indfører den højtærede Socialminister Værdigheds-Uværdighedsprincippet, hvilket ses i § 242, 6te Stykke, hvor der staar, at man for at opnaa Hjælpen ikke maa have ført et Levned, der i det almindelige Omdømme vækker Forargelse. Jeg nævner det for at vise, at eet er Principper, noget andet er at gennemføre dem i Praxis. Maa jeg for Resten bemærke, at skal det være en Ret for den paagældende, kan jeg ikke ret vel se, at hans Levned bør have nogen Betydning. Er det et Krav, han har, kan jeg ikke se, at det, om han har ført et mere eller mindre pænt Levned, berører selve Princippet.

De foreslaaede Regler om Hjælp til kronisk syge saavel som Bestemmelserne om abnorme, vanføre m. v. tager jeg visse Forbehold overfor.

Hvad de i Kapitlet XIX omtalte spredte Trangstilfælde angaar, skal jeg lige nævne, at en Regel som den i § 277 foreslaaede formentlig bør overvejes meget nøje. Det er Bestemmelsen om, at hvis en Hustru bliver syg og indlægges paa et Sygehus, skal det offentlige kunne yde en vis Hjælp, dog kun i Trangstilfælde, og Hjælpen skal kunne ydes paa forskellig Maade. Jeg indrømmer, at der ved Hjælpekassernes Bortfald kan være

Anledning til en Hjælp af den angivne Art, men den foreslaaede Form synes jeg ikke er helt tiltalende, og de Konsekvenser, som Regelen kan medføre, maner til en vis Forsigtighed. Ideen med, at der paa det offentlige Bekostning eventuelt skal indsættes en Husholderske i Hjemmet, har ogsaa sine Farer — Husvarmen har skabt mange Tragedier.

I § 279 er der foreslaaet en Udvidelse af den Regel, der efter den nuværende Fattiglovs § 66 gælder for Landkommunerne, nemlig saaledes at i Fremtiden skal ogsaa Bykommunen, naar en Familieforsørger er blevet husvild, være pligtig til at skaffe ham Husly mod en Betaling, der bl. a. ikke maa overstige den paa Egnen sædvanlige Husleje for en Familie af hans Art. Ganske vist staar der i selve Loven, at det er, naar han ikke har Evne til at udrede den paa vedkommende Egn sædvanlige Husleje, men hvad det vil betyde i Praxis, tør man jo nok sætte et meget stort Spørgsmaalstegn ved. Denne Regel kan vi absolut ikke tiltræde. I de større Byer vil det kunne medføre, at Kommunen bliver nødsaget til praktisk talt at overtage hele Boligforsorgen for store Klasser af Befolkningen; efter Regelen skal Lejen ikke rette sig efter, hvad det eventuelt har kostet at fremskaffe de omhandlede Boliger, og paa denne Maade vil der kunne blive Tale om, at det offentlige maa give disse husvilde Personer et Tilskud, et *fordækt* Tilskud, saaledes at de slet ikke er klare over, at de i Virkeligheden har faaet en stor Fordel paa Kommunens Bekostning. For visse Kommuner vil Regelen endog kunne medføre et permanent Boligbyggeri, der af os ganske maa afvises som liggende udenfor Kommunens Opgave.

Den foreslaaede Hjælp under ekstraordinær militær Indkaldelse kan i Princippet være tiltalende, men bør, hvis man endelig vil have den, sikkert begrænses til Trangstilfælde. I hvert Fald forekommer det mig ganske meningsløst at lade Medlemsskab i en Sygekasse være afgørende baade for Retten til at erholde Hjælpen og for dennes Størrelse.

Med Hensyn til Reglerne om Skolebespisning maa jeg holde paa, at den som hidtil bliver fakultativ, hvorimod jeg vil stille mig forhandlingsvillig med Hensyn til Udvidelsen af Tiden for Bespisningen.

De foreslaaede Bestemmelser om Kommunelaan tillægger jeg ikke større Værdi som Led i den sociale Forsorg. Det er muligt, at det er nødvendigt ved Hjælpekassernes Bortfald at have en eller anden Ordning, i Henhold til hvilken saadanne mindre